

Սիպիլ

Անէացում

Անապատ մը կը տարածվի շուրջն հոգվոյս,
Ուրկէ կյանքի ամեն բեղբոջ կուտա խոյս.
Ոչ մեկ սրլացք, ոչ մեկ ընծյուղ, ոչ մեկ ալիք կը թավալի,
Երկինքն ի վեր չի բարձրանար բոլխերիկ մը հորձանքով լի.
Ո՞ր փնտրերն և ո՞ր գտնեն ես հուզումներս իմ երբեմնի:

Ցամքած է շունչս հեղձամրդով.
Ցավ չեմ ըզդար, չունիմ արցունք:
Եթերին մեջ ուր օդ չըկա,
Հոգիս իսպառ կ'անշարժանա...

Եվ բեկորի մը պէս սառի,
Կը քարանա, կը մարմարի:
Ո՛հ, շըշու՛կ մը, գեթ հառա՛չ մը, շի՛թ լացի...
Հով մոր շարժե եթերին մեջ կայծ մը բոցի,
Ո՛հ, իմ վիշտերս, հեծերն հոգույս տվե՛ք ինձի:

1924